

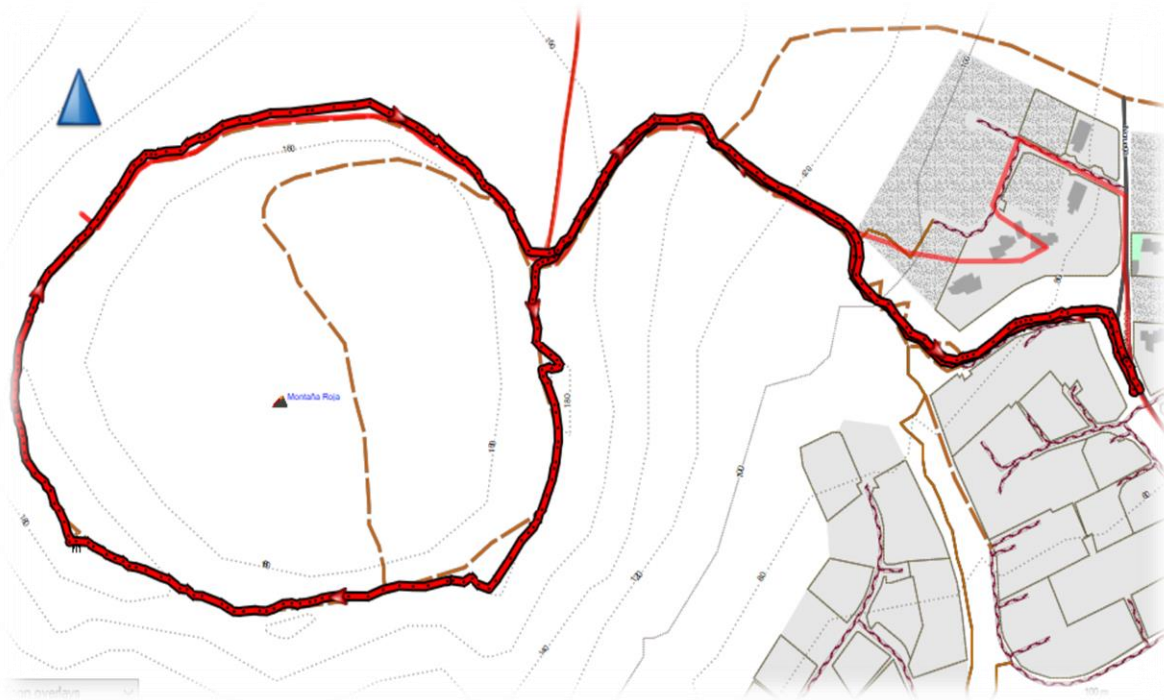

We komen aan een geitenboerderij. Koeien zijn er niet op Lanzarote door gebrek aan gras. Er zijn dus enkel maar geiten. Geiten zijn in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme mensen gehouden, in plaats van koeien. Zij eten graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is een herkauwer.

Lennert is gefascineerd door cactussen. Op Lanzarote zijn er heel veel, vooral vijgencactussen.

Montana Roja

Montana Roja is een veelbezochte vulkaan die gemakkelijk te doen is voor iedereen. We zijn dus zeker niet alleen op deze wandeling.

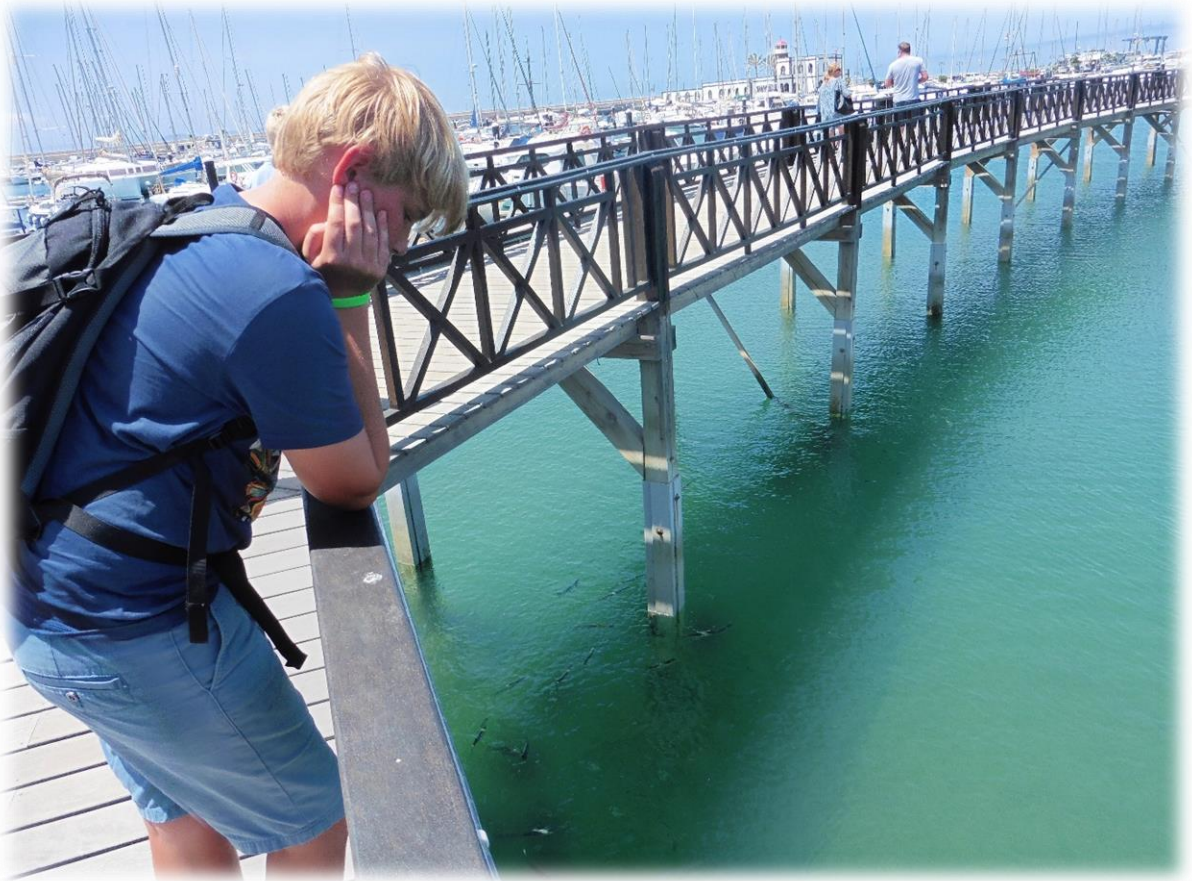
De veelbezochte vulkaan van Playa Blanca is een van de meest bezochte wandeldoelen op het eiland. Ondanks de geringe hoogte van 197 m hebben we vanaf Montana Roja een mooi uitzicht over de uitgestrekte badplaats.

We hebben een goed zicht op het eilandje Lobos (wolveneiland) dat slechts 4 inwoners telt en het grotere eiland Fuerteventura.

Isla de Lobos of het wolveneiland is genoemd naar de grote populatie van de mediterrane monniksrob die er woonden tot de 15de eeuw, en de bewoners noemden het lobos marinos (wolven van zee).

Na onze wandelingen bezoeken we het mondaine Playa Blanca. Dit is te vergelijken met het Knokke van bij ons.

Een vijgencactus vol met witte stippen. De witte stippen zijn cochenilleluizen. De luis is als parasiet veel te vinden op de vijgencactus. Uit het lichaamsvocht van de cochenilleluis haalt men de kleurstof karmijn. Karmijn wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Op een bepaald ogenblik werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk

kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig. Tot pakweg 1950 draaide de economie van Lanzarote nagenoeg volledig op het winnen van karmijn. 80 procent van de bevolking had een inkomen dat te maken had met het winnen van karmijn. Toen de chemie een vervangende stof had gevonden stortte de economie in Lanzarote in. De meeste cactuskwekerijen verdwenen. Momenteel zijn er terug enkele boeren begonnen met het kweken van vijgencactussen. Het wordt terug winstgevend al blijft het heel arbeidsintensief. Het verzamelen van de luizen gebeurt met een borsteltje. Het zijn vooral vrouwen die zich hier mee bezig houden.

Zondag 11 augustus 2019

- Wandeling : Langs droomstranden en idyllische baaien bij de Gele berg
- Gebied : La Graciosa
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 3 uur

Vandaag rijden we naar het uiterste noorden van Lanzarote en nemen daar de ferry naar het zustereiland van Lanzarote, La Graciosa.

La Graciosa is een van de kleinere Spaanse eilanden in de eilandengroep van de Canarische Eilanden. La Graciosa ligt ongeveer twee km ten noorden van Lanzarote en wordt gescheiden door de zeestraat El Rio.

We kruisen de boot met de haaiantanden. Normaal heb ik altijd al met deze boot de oversteek gemaakt maar deze keer dus niet.

Ondanks het mooi weer is en er weinig wind is zijn er toch hoge golven waardoor we van hier naar daar geslingerd worden. Lennert vindt dit uiteraard keicool.

Enkele vissers zijn bezig met het maken van kooien om er vis in te kweken.

Voor de zevende keer kom ik op La Graciosa. Ik heb nog maar één keer de kerk toegankelijk geweten. Ook nu was ze gesloten. De foto's hierboven zijn dus van een eerdere reis. Wat de inrichting betreft verwijst alles naar het vissersleven.

Op La Graciosa zijn er geen geasfalteerde wegen, geen verkeersborden of geen verkeerslichten. Er rijden dan ook maar weinig auto's op het eiland.

Ondanks het feit dat men geen massatoerisme wenst op het eiland, is toerisme de belangrijkste bron van inkomsten, vooral dan door de dagtoeristen. Er zijn slechts enkele families die leven van de visvangst, voornamelijk de vangst van tonijn en van inktvis.

La Graciosa telt slechts één dorp, Caleta del Sebo. Dit dorp ligt aan het zuidelijke puntje van het eiland. Aan de oostelijke zijde van het eiland ligt er ook nog een klein gehucht, Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba).

Het eiland telt slecht 700 inwoners die er zelf voor gekozen hebben om het massatoerisme weg te houden van het eiland. Er zijn dan ook geen hotels enkel een paar gastenkamers en een klein pensionnetje.

Caleta del Sebo is de 'hoofdstad' van La Graciosa, een soort kruising tussen een wildweststadje en een Noord-Afrikaans dorp. De naam van Caleta del Sebo, letterlijk 'kreek van het vet' verwijst naar het walvisvet dat er vroeger gevonden werd.

Het zeeleven in de archipel is mede dankzij een visverbod rond de onbewoonde eilandjes ongekend rijk, een paradijs voor duikers. Op het land leven hagedissen en broeden grote

kolonies kneuen, verschillende soorten stormvogels en pijlstormvogels en een paar paartjes bedreigde Houbara trapganzen. Deze vogels profiteren volop van de omliggende visgronden. Ook roofvogels voelen zich er thuis zoals valken, uilen, visarenden en de Egyptische gier.

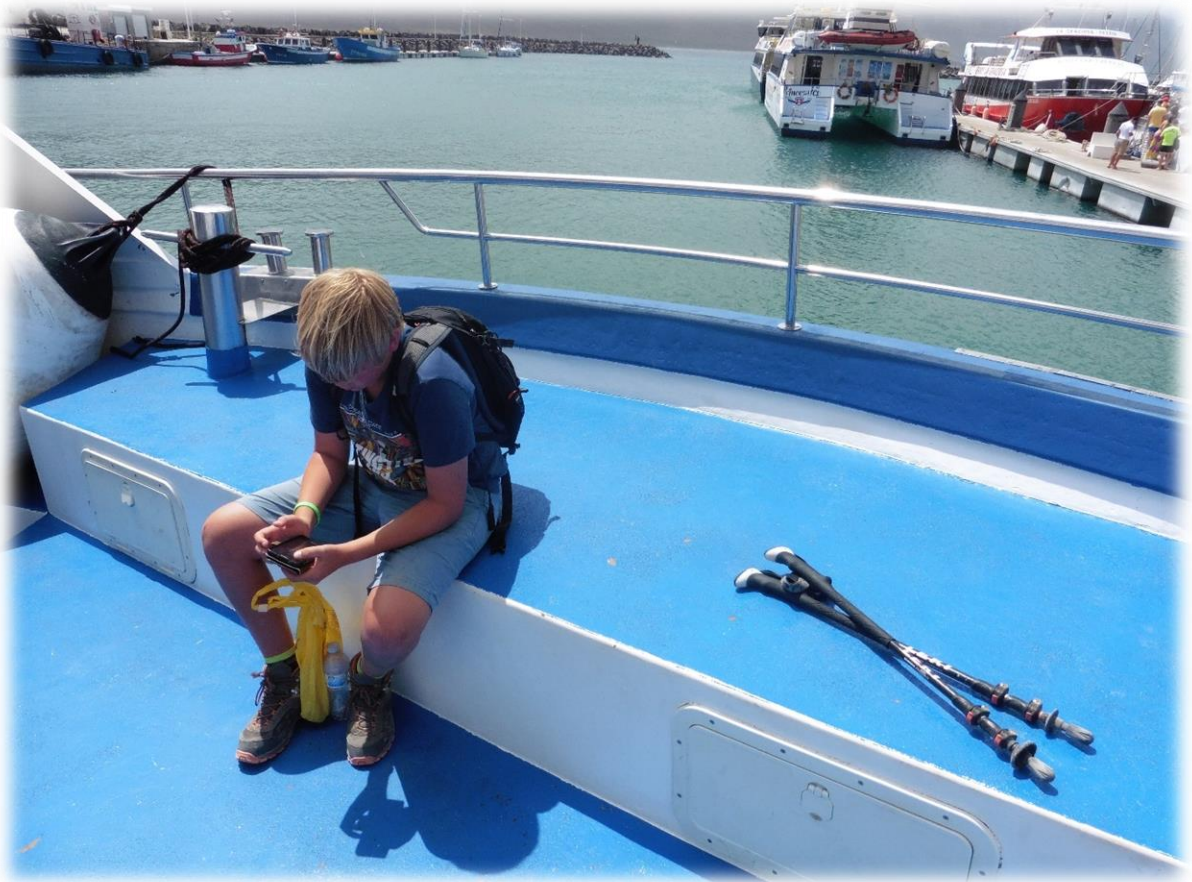
Het eiland bestaat bijna volledig uit wit zand dat is overgewaaid uit de Sahara, gemengd met vulkaanzand. La Graciosa heeft een haven met jachthaven, bars, restaurants en een supermarkt. Verder is er nog een postkantoor, en een basis- en middelbare school.

Op La Graciosa zijn geen natuurlijke bronnen van water. Een tankschip zorgt dan ook voor drinkbaar water afkomstig van de ontziltingsinstallatie van Lanzarote. De Canarische archipel mag zich wereldpionier noemen inzake ontzilting van zeewater. Daar werd de techniek voor het eerst toegepast op grote schaal. Lanzarote beschikte reeds over een ontziltingsinstallatie in 1964.

Ten noorden van La Graciosa liggen nog enkele onbewoonde eilandjes, rechts Montaña Clara en links Alegranza. Beide eilandjes zijn natuurpark en mogen niet betreden worden omdat er heel wat zeevogels leven. Verder heb je nog Roque del Oeste en Roque del Este, op de kaart 2 speldenprikjes groot.

Ditmaal hebben we geluk. We mogen de overvaart maken met de boot met de haaiantanden.

Onderweg maken we nog een stop aan Mirador Del Rio. De belangrijkste kunstenaar/architect op Lanzarote was César Manrique. Mirador del Rio is onder andere door hem ontworpen.

Het gebouw is geheel ontworpen uit lavasteen zelfs de bankjes waar je op zit. De cafetaria heeft twee ramen, die er uitzien als twee ogen, om naar de omgeving te kijken.

Nadien brengen we een bezoek aan de Cueva de los Verdes. Het zijn geen groene grotten zoals de naam zou doen vermoeden.

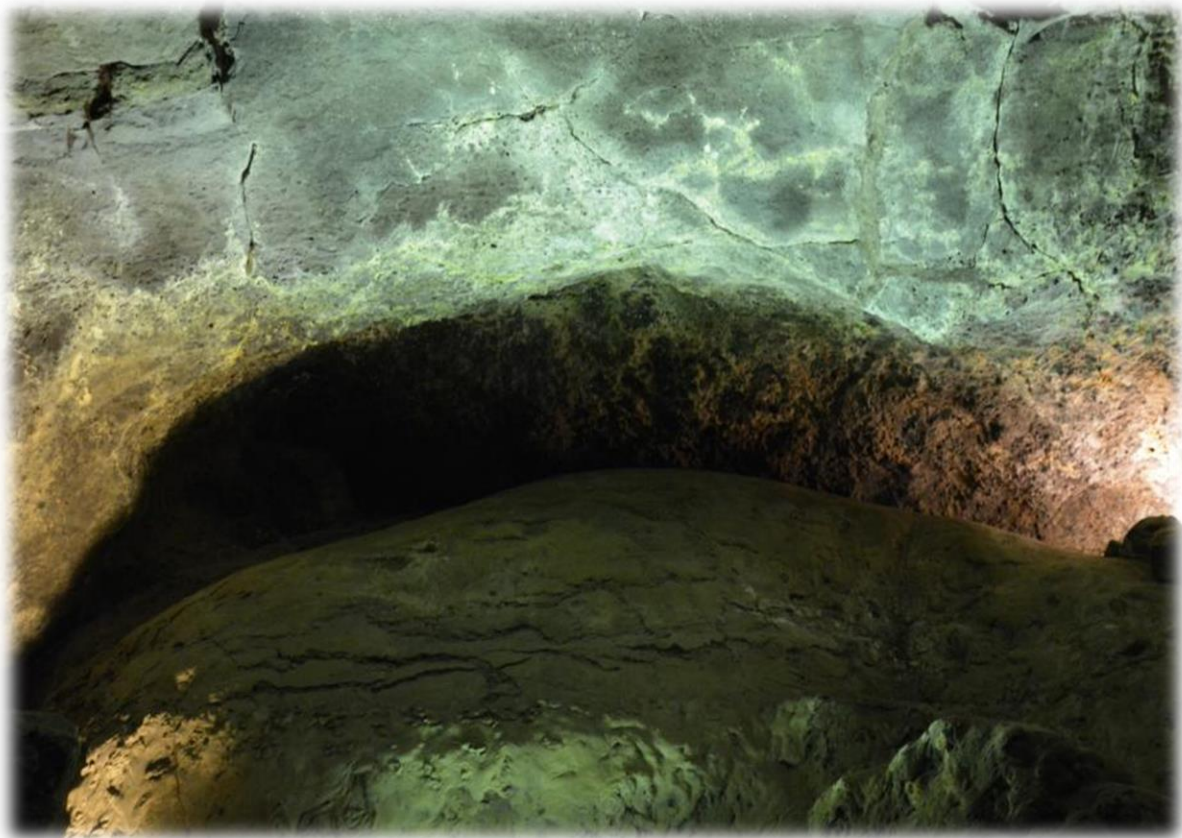
De grotten zijn in de 16de eeuw eigendom geweest van de familie Verdes, vandaar de naam. De familie Verdes woonde ook in deze grotten. De grotten dienden tevens als schuilplaats, voor de eilandbewoners, bij inval van piraten.

Tijdens een uitbarsting van de vulkaan Corona is er een prachtig vulkanisch grottenstelsel ontstaan. Dit geschiedde vrij recent: zowat vijfduizend jaar geleden. De grotten zijn ontstaan door een samenspel van stromende lava en afkoelend zeewater. Cueva de los Verdes telt ongeveer zeven kilometer aan grotten en gangen.

Tegenwoordig zijn de grotten open voor het publiek. Ongeveer één kilometer van de grotten is toegankelijk. Je mag niet op eigen houtje de grotten in. Dat gebeurt altijd onder begeleiding van een gids. Die voert je tijdens een rondleiding van ongeveer vijftig minuten door de grotten. Tijdens deze rondleiding wordt je alles uitgelegd over de grotten. Dit doet de gids in het Spaans en het Engels. En vooral op het einde maak je een groots spektakel mee.

Even verderop is er nog een toegang tot het grottenstelsel, Jameos del Agua. Ook dit was weer een idee van Manrique. Dit grottenstelsel gaan we echter niet bezoeken, enerzijds omdat er geen tijd voor is en anderzijds vind ik het niet zo mooi.

Maandag 12 augustus 2019

Safaritocht in het Nationaal Park op een dromedaris.

Juist voor de ingang van het Nationaal Park Timanfaya kan je een ritje doen op een dromedaris. Elke ochtend om 07.30 uur vertrekken er, in het hoogseizoen, ongeveer 200 dromedarissen van uit een boerderij nabij Uga. Deze boerderij is de grootste kwekerij van dromedarissen van de Canarische Eilanden.

De dromedaris voedt zich met gras en andere planten, ook de taaie, doornige, zoute en uitgedroogde planten die de meeste andere dieren laten staan. Door de gespleten bovenlip is hij in staat zelfs cactussen te eten. Bij een hoge voedselvoorraad eet hij twee tot drie kilogram voedsel per uur. De dromedaris eet slechts een geringe hoeveelheid van dezelfde plant, in tegenstelling tot een geit, die een struik kaal kan eten. De tanden van een dromedaris groeien hun hele leven door. Om ze af te slijten knabbelt hij aan hard materiaal als botten en stukken hout. De dromedaris kan voor langere tijd zonder water. Als hij kan drinken, drinkt hij grote hoeveelheden: meer dan honderd liter water in tien minuten komt voor.

Net als bij de kameel maakt de dromedaris gebruik van zijn bult voor de opslag van vet, zodat het dier enige dagen zonder water en voedsel kan overleven, zelfs in de hete woestijn. Het vet in de bult wordt gebruikt voor de productie van energie en vocht. Op zeer hete dagen kan een dromedaris meer dan een kwart van zijn lichaamsgewicht verliezen zonder in levensgevaar te komen. Een goed doorvoede dromedaris heeft een volle, rechtopstaande bult. De bult wordt slapper naarmate de dromedaris gedurende een langere periode zich niet voedt.

De eeltkussens onder de voeten beschermen hem tegen het warme zand. De neusgaten en oren zijn bedekt met lange haren, die het zand tegenhouden. Om diezelfde reden heeft het dier lange wimpers. Ook kan het dier zijn neusgaten sluiten.

Water wordt niet in de bult opgeslagen, maar wel in de maag. Ook wordt er zo min mogelijk water verspild: de nieren resorberen een groot deel van het vocht, waardoor de urine zeer geconcentreerd is, en ook de uitwerpselen bevatten nauwelijks vocht. Ook kan de lichaamstemperatuur van een dromedaris zo'n zes tot acht graden stijgen tot een temperatuur van zo'n 41 C voordat zijn lichaam oververhit raakt en hij moet zweten om af te koelen. 's Nachts kan zijn temperatuur dalen tot 34 C.